



And the winner is ...

Laatst mocht ik de nieuwe Componist des Vaderlands interviewen, Martin Fondse. Ik ben zeer verguld met de keuze juist hem deze bijzondere titel voor twee jaar toe te vertrouwen. Ik volg hem al lang en heb bij de NTR (voorheen NPS en NOS) meerdere projecten van hem kunnen registreren. Martin is een alleskunner. Een geweldig musicus, zeer interessante componist, inspirator, verbinder en een bijzondere orkestrator en arrangeur. Een goed voorbeeld daarvan is *Chamber Works* van Terry Bozzio, de man met het grootste drumstel ter wereld. Bozzio had een serie stukken geschreven voor drumkit en orkest, maar kon dat alleen uitbrengen met instrumenten uit een doosje. Martin maakte een versie voor het Metropole Orkest en onder leiding van één van mijn helden, Dick Bakker, leidde dat tot radio-opnamen, een cd en een

aantal live-uitvoeringen. Bozzio was, mede dankzij Martin, in de zevende hemel. In een monsterproject dat ik aan het ontwikkelen ben met gitarist Steve Vai speelt de Componist des Vaderlands ook een mooie rol.

In een interview zei Martin: "De zichtbaarheid van kunst, cultuur en muziek in de media is vrij onderbelicht, of het is in een soort spelvorm, een soort show." Dat klopt. Veel formats gaan uit van competitie, elkaar nadoen, elkaar overtroeven, strijd leveren, vaak leidend tot plat vermaak waarbij de muziek een instrument wordt in plaats van de hoofdzaak. Bartók zei het al, vrij vertaald: competitie is iets voor paarden, niet voor kunstenaars. Als die strijd dan ook nog gepaard gaat met een totaal doorgesloten doelgroepsdenken van

menig beleidsmaker, zijn de rapen gaar en luisteren we ooit allemaal naar dezelfde duizend liedjes. Allemaal gekleed in dezelfde kleur kleding.

Ik word wel eens gevraagd voor een jury of een commissie die volgens bovenstaande lijnen werkt. Ik vraag me eerst af wie er niet konden waardoor ze bij mij uitkomen en zeg dan vervolgens altijd nee. Met één uitzondering: het Prinses Christina Jazz Concours. Het concours heeft een gevarieerd prijzenpakket en die prijzen worden toegekend op basis van behoefte: niet omdat je per se beter of sneller bent maar omdat die prijs past bij de fase waarin je als jonge musicus verkeert. Zoals een cd-opname, kaartjes voor concerten, een studiereis of een workshop.

Dankzij het Prinses Christina Jazz Concours hoorde ik de jonge bassist-vocalist Peter Willems, die me sterk aan Tim en Jeff Buckley deed denken. Hij heeft nu een ep gemaakt met Gary Lucas, meestergitarist uit New York en de ontdekker van Jeff Buckley. Kijk, dan heeft zo'n gebeurtenis zin. Het Prinses Christina Jazz Concours toont tevens aan dat het idee dat jonge mensen niks met jazz hebben, ook al niet getuigt van enig inzicht. Welke componist zei ook alweer: *Stupidity has a certain charm, ignorance does not?*

Co de Kloet is muziekproducer, presentator van Co Live! en werkt bij het Conservatorium van Amsterdam. Op deze plek belicht hij de Nederlandse jazzwereld.